

Gregor Strniša

JESENSKA PESEM Še vedno je nekje,
 poletje temno,
 tiho poletje
 s tvojimi očmi.

Odšlo je, kakor stara karavana,
 čez reko časa. Zdaj sedi
 na drugem bregu, med zamolklimi
 drevesi — mirna, sklonjena postava.

Kot da so tam velika, temna vrata
 iz bron, ki so vrezani na njih
 nejasni liki drevja in neznanih ptic —
 tih, bronast gozd. V njem pa še vedno čaka,

ujeto v nežno kretnjo,
 kot da spi,
 temno poletje
 s tvojimi očmi.

VRBA I

Ti ne boš nikoli umrla,
ker tudi vrba ne umre.
— Tu je nekoč stala vrba,
pravi kdo in gre naprej.

Ampak ob neskončni reki,
ki za njim temni, šumi,
v lastni lepi listni kletki
ista vrba še stoji.

To je živa čarovnija
zemlje, vode in neba,
da sekira, ki ubija,
nikdar nič ne pokonča.

II

Smo v začaranem kraljestvu
zveste zemlje, strogih zvezd.
— Bela hiša v belem mestu,
ne, palača do nebes.

Kjer stoji vitka palača,
je nekoč raslo drevo.
Ne, skozi stene, okna, vrata,
hrast še zmeraj sega v noč.

In zato plava palača
v noči včasih ko privid.
Trd in zelen želod hrasta
ruši, ropa beli zid.

III

Kdaj pa kraj v deževni pomladi,
ko greš po mestu naokrog,
zaznaš bežen dotik živali,
v dlani za hip začutiš rog.

V sami senci tvoje mize
 — pazi, da ne stopiš vanj —
 stoji iglasto mravljišče
 in za tabo skorjast strah.

Teče starodavna reka,
 stara kakor hrib nad njo.
 Tudi ta roka in ta kretnja
 bo, ko te nič več ne bo.

IV

To je strašna čarovnija
 zemlje, vode in neba.
 V zimski noči kdaj iz zida
 hrast komu zašepeta.

Včasih komu sredi dneva,
 ko je med drugimi ljudmi
 v sobi, svetli od poletja,
 veja hrasta zašumi.

Vstane, seže k čelu z roko,
 pogleda dol na ulico —
 samo ti, ki odidejo skoz okno,
 ti za zmeraj umrjejo.

V

Ta roka, prsti tega giba
 bodo, ko te več ne bo.
 Ti boš, vsa boš, ista, živa,
 tudi ko te ne bo več nekoč.

Je Trnuljčica živela?
 In če ni, vendar živi.
 Vstaja iz trnja in pepela
 kakor luna iz noči.

Ko pa sonce gori gré,
 kako bi še umrla vrba?
 Niti lista ne vzame jesen.
 Ti ne boš nikoli umrla.